

Novi zvon

Novi zvon

Literarna revija sodobne slovenske in mednarodne literature

Novi zvon

Letnik VI, številka 4
(avgust/september 2017)

ISSN: 2385-9687

Revija deluje pod licenco creative commons.

Glavna in odgovorna urednica:
Sara Fabjan

Uredništvo za poezijo:
Anja Grmovšek
Veronika Šoster

Uredništvo za prozo:
Patrik Holz
Nina Kremžar

Strokovna sodelavka – intervju:
Veronika Šoster

Strokovna sodelavka – lektorica:
Vesna Rogl

Poezija

Luka Gluvič

ANDIE

Andie, Andie, Andie,
življenje mi polzi skozi prste,
ko bi lahko tvoji lasje.
Andie, Andie, Andie,
ni nama bilo usojeno,
ampak v življenju so stvari,
ki so večje in pomembnejše od naju.
Morava misliti na lakoto,
na svetovni mir in na vse tiste,
ki še niso do konca uspeli pogledati
Doktor Živaga.
Andie, Andie, Andie,
brez tebe bi bilo življenje prazno
in nikoli ne bi zvedel, kaj pomeni izraz
ustreliti mesec.
Andie, Andie, Andie,
sem ti kdaj povedal, da si čarobna?
Andie, Andie, Andie?
Že samo če zapišem tvoje ime
na ta papir, se iz besed začuti vonj po tebi.
Prepričan sem, da če bom kdaj izdal to pesem,
bo uspešnica.
Andie, Andie, Andie,
refren, ki ti gre hitro v uho.

ZVERI NOČI

Mi smo zveri noči,
odnaša nas brez sledi
tavamo, tavamo,
strgane najlonke,
saxafon in luči
telefonske govorilnice
long distance call
burek in koža, ki srbi
topel objem ženske
vonj mednožja in
pogled, ki govori
v hrupu, v tišini
oh, te ženske oči,
oh, te ženske oči.

Tjaša Vodušek

* * *

A si tudi ti kdaj želiš, da bi na avtocesti s polno hitrostjo ostro zavil levo?

Da bi zadel ograjo, ki loči v nasprotni smeri drveče avtomobile,

da bi zaslišal močan pok,

da bi začutil kos stekla, ki bi se ti zaril globoko v meso,

da bi te odneslo daleč, daleč

in da bi videl le še belo svetlobo?

Ne? Zato pa tega nikoli ne bom izrekla naglas.

Matej Krevs

SPLEEN

Gorečih jader moja barka plove
v viharnem morju; v bitki mi srditi
je padlo upanje v vodo, v valove
izginil um, zaklad moj plemeniti,

izlila v ocean se mi vsa volja
je do življenja, sodi potrpljenja
razbiti žde na morskem dnu. Od zrenja
v daljavo sem zblaznel, bič svetobolja

po meni, sužnju vdanemu, udriha
ves dan, ko k jamboru privezan zrem,
kdaj na obzorju piš meglo razpiha,

kdaj srepo v kak pristan oko uprem,
pa nič, usojeno mi, duši strti,
je tavati po teh vodah do smrti!

MOJI JULIJI

O mojih sonetističnih začetkih
ni vredno zgubljeni besed; ob redkih
izvrstnih enajstercih pač bilo je
zapisanih premnogo brez presoje,

brez metruma, brez pravih rim, navdiha.
A glej, Petrarca, Dante, mojstri stiha
slovenskega – Prešeren, Kette, Jesih,
vsi ti, če kdaj jih srečal bom v nebesih,

ne bodo zmogli s svojimi soneti
(čeprav me nesejo po kvaliteti)
osmešiti sonetov mojih, vaga

svetnika Mihaela pokazala
njim v prid bo sprva, jim premoč priznala,
a izravnal jo bo tvoj kras, predraga.

Kinžal

Na steni pred menoj blešči gizdavo,
zdaj toplo, zdaj spet hladno kot opal,
obešen na verižico rjavo
s pozlato okrašen se moj kinžal.

Prejel nekoč sem ga iz rok Gruzinke,
ko v Tiflisu sem daljnem služil kruh
in ob večerih z njo, ves slep in gluha
za svet, na mostu zvezdne štel utrinke.

A kmalu vstal je tisti strašni dan,
ko morala sva vendar se ločiti
in v solzah, glej, mi izročila v dlan

je ta kinžal, ta nož prečudoviti;
vanj stih iz Korana je tajni vžgan,
a mu pomena, žal, ne znam odkriti.

SARKOFAG

Pero spet vzel v roko poet je stari,
pa ne zato, da bi napisal pesem,
pač pa, da z njim očisti prah in plesen,
ki z leti se nabrala je v omari,

kjer zbrani okostnjaki so skrivnostni,
kakor trofeje, ki jih jager noče
obesiti na zid, ker tam navzoče
bi ga spominjale na greh mladostni,

ko streljal je vsevprek v neslani šali
na zakonsko zaščitene živali;
tako ta pesnik, klasik živ, prebira

svoje ikonoklastične začetke,
jih skrbno zlošči in mumificira,
pa spet tja v sarkofag zapre na veke.

Klara Vulikić

I.

Zlati mozolji x volje, metafore kr letijo

Ljudje se smejiijo,

... /bojijo se rima/bojujejo se ne rima/

Rimat ne znamo, delamo slabo reklamo, Halo HALO

A je kdo tm?

K tuki je nekdo k nos nečisto perilo in

Ne da se mi pretvarjat da vsi ljudje ne hitijo in

zato pišem lirični subjekt in ne tebe

in da bo še mal vulgarnosti

nekdo nekoga nekje neki jebe

a slišš sebe? Al princa teme

MM

In nepovezano se mislt ne more ker

Skos padamo na iste fore

Potrebujem nov verz, kajti četudi ne znam zapisati neke določene pesniške forme, bo pesem seveda izgledala lepše, če daje vsaj vtis **umetniškega** besedila.

Pa sem želela napisat **pesniškega** pa

Me je podzavest prehitela in evo ga

Glej ga kako vn seka, kretena

Pocen scena.

Slabša oprema.

Hitra vnema.

Razmišljaj, razmišljaj!

Ocena?

III.

Van Gogh me
Opazuje.
Njegove oči se
Svetijo v sliki
Nočnih zvezd.
Sedim na tleh
In gledam
Čevlje mimoidočih.
Vsak čevelj ima
Svojo zgodbo,
Daljšo kot njegov lastnik
In mi bi se še
Vedno radi vozili
V zlatemu čolnu.

Pa kaj pol, če smo impresionirani?

Dušan Marolt

PREOBRAZBA

leteli smo na krilih našega ega
tisti dan
ko je deževalo
in iskali suho območje
da bi posušili razmočeni um
ki je ob našem rojstvu odtaval
neznano kam

rojstva so
bojda zato
da bi korenina ob soncu
zrastla do svoje popolne oblike –
vsi pa pozabljajo na sence

ob vsem tem
pa nam s sanjami ponudijo tudi neutemeljen strah
ki se nas oprime kot spona
in tako se najdemo v nočnih morah

spoznamo da je to tako abstraktno
da se nam ne dogaja

in zato je treba vpiti –

pa čeprav na leseno klopco
poln smetnjak
stensko uro

telefonsko govorilnico
na učbenike
položnice
temo
in na ogrlico iz nageljnov okoli naših vratov

le tako bomo spoznali
da korenine naših dreves niso v zemlji

tam je trohneč spomin na prejšnje

življenje

ŽENSKE

ljubice žene matere najstnice ločenke športnice
knjižničarke snažilke učiteljice direktorice kurbe
pesnice pisateljice perice slikarke igralke vdove
receptorke sestre administratorke sprehajalke
bipolarke šivilje farmacevtke kmetice kuharice
Ženske

lepe ste lepe ste lepe ste

ignorirajte revije – lažejo
ne rabite dolgih in gladkih nog
ki se med hojo krhajo
puder prekrije vaš sijaj
mozolj je znak očiščenja
treba je menjati notranjost
ne rabite pošmirglano gladke kože
nič v življenju ne gre kot namazano

lepe ste lepe ste lepe ste

ne verjemite mitu o lepi Heleni
ki je zanetila trojansko vojno
zgledujte se po Helen Keller
bojkotirajte dan žena –
to ste že od rojstva
same zasadite rože
ko zrastejo jih utrgajte
in zavijte v Cosmopolitan
pišite rišite živite z nasmehom
četudi nimate vseh zob

soncu nastavlajte celulit in povešene prsi
to je znak naravnosti
in prežetosti z doživetji
ne rabijo biti velike
da je vse okoli njih v senci
to je le konstrukt vkalupljenega kipa
ki se na ogled postavi

ne ne ne

ne rabite biti podhranjene
ker se trupla ne lesketajo niti od znotraj
pojejte kos torte
ne boste imele nočnih mor
in spomnite se
da se je Virginia Woolf redila za stabilnost
ne trpite v visokih petah
pokončno se sprehodite
mimo transparentov v sivo stavbo
in izvršite poseg na fetusu
ne podlegajte naslovnici
retuširanje je nujno
ker so bralci slepi
v naravi ni retuš

lepe ste lepe ste lepe ste

pretepite moraliste če vas je volja
bodite muze svojim stvaritvam
nosite bolečino kot Frida Kahlo
in si narišite pisan svet
če ne gre drugače

ne prebirajte starih pravljic
ker v njih ni žensk
ne bodite Snegulčica
in se znebite infantilnih snubcev
ki čakajo da se jim obriše slinček
če boste matere
ne postanite cankarjanske
in skuhamte kavo le sebi
če vam tako zapaše

ne ne ne

če ne boste imele časa ali želje
skuhati kaj za na žlico
in ob tem občutite pet prstov
ki vas božajo po obrazu
naj vas zmrazi in prebudi
in naj gnev izriše ključ v vratih
da jih odklenete
bodite kot Rosa Parks
in ve ostanite
ve ostanite
če pa to ne bo šlo
pa pojdite in najdite svojo
ulico Fleurus 27
in ne pozabite

ne ne ne

lepe ste lepe ste lepe ste

LEPE STE

Tom Veber

DO TU SEGA GOZD

Bil si moj prvi,
čeprav tega nisi nikoli vedel.
Moj Dorian Gray,
v svileni srajci s pavjim peresom v žepu.

Bil si mi tako podoben,
črnolas, suhljate postave,
humanist z izkrivljenim humorjem.

Po tem, ko si me pustil čakati
pred gledališčem, nisva govorila
kakšno leto.
Preveval me je električni tok,
ko sva bila nato sošolca na faksu.

Na ekskurziji na Hvaru sva spala na istem pogradu,
to je bilo najintimneje, do koder sva prišla.

Prišel sem do zadoščenja.
Idejni mehurček o tem, da bova nekoč skupaj,
sem z odliko razpočil.

Ne govoriva več istega jezika.

Antropologija te je spremenila
v aktivistično gejšo s Hitlerskim mustašem.
Nisi več Dorian Gray,
postal si le slikar,
mesto modela sem zasedel jaz.

POEZIJA	4
LUKA GLUVIČ	5
TJAŠA VODUŠEK	7
MATEJ KREVS	8
KLARA VULIKIĆ	12
DUŠAN MAROLT	14
TOM VEBER	19